

NAVŽDY SPOJENI, ABY SE MILOVALI, CTILI... NEBO SHOŘELI.

# Holubice



# had

SHELBY MAHURINOVÁ

COO  
BOO 

# Holubice a had

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
[www.cooboo.cz](http://www.cooboo.cz)  
[www.albatrosmedia.cz](http://www.albatrosmedia.cz)



**Shelby Mahurinová**  
**Holubice a had – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA**

# **HOLUBICE a HAD**



# HOLUBICE HAD

Shelby Mahurinová



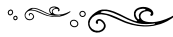
Mojí mámě,  *která miluje knihy,*  
mému tátovi,  *který mi dal sebedůvěru je psát,*  
a RJovi,  *který tuhle ještě pořád nečetl.*







# ČÁST PRVNÍ



*Un malheur ne vient jamais seul.*

Neštěstí nechodí nikdy samo.

francouzské přísloví



## BELLEROSE

*Lou*

Na těle, kterého se dotkla magie, je něco strašidelného. Většina lidí si nejdřív všimne toho pachu: zápachu rozkladu, ale taky přílišné sladkosti, která dráždí v nose, a ostré chuti na jazyku. Někteří jedinci taky ucítí chvění vzduchu. Auru, která se ještě pořád drží kůže mrtvoly. Jako by magie byla stále přítomná, jako by sledovala dění a vyčkávala.

Jako by byla živá.

Ti, kdo byli dost pitomí na to, aby o těchhle věcech mluvili, samozřejmě skončili na hranici.

Po celé Belteře se našlo za poslední rok třináct těl – to je oproti loňskému roku víc než dvojnásobný nárůst. Ačkoli církev dělala, co mohla, aby záhadné okolnosti těchto úmrtí ututlala, všichni mrtví byli pohřbeni v uzavřených rakvích.

„Tady ho máme.“ Coco se přiblížila k muži v rohu. I když světlo svíčky ozařovalo jen polovinu jeho tváře, díky zlatému brokátu, z něhož měl kabát, a těžké insignii, kterou měl pověšenou na krku, nebylo o jeho totožnosti pochyb. Seděl strnule a bylo zřejmé, že mu není příjemné, jak se kolem jeho zavalitého těla ovíjí spoře oděná žena. Nepodařilo se mi potlačit úšklebek.

Jen madame Labelle by nechala šlechtice, jako je Pierre Tremblay, čekat v útrobách bordelu.

„Tak pojd'.“ Coco postoupila ke stolu v protějším rohu. „Babette by tu měla být každou chvíli.“

„Jakej nabubřelej kretén nosí během truchlení brokát?“ zeptala jsem se.

Coco se přes rameno podívala po Tremblayovi a odfrkla si. „Nabubřelej kretén s prachama.“

Tělo jeho dcery Filippy se našlo jako sedmé. Zmizela uprostřed noci, a když se zase objevila s podříznutým hrdlem na kraji L'Eau Mélancolique, byla šlechta otřesena. To na tom ale nebylo to nejhorší. Královstvím se nesly zvěsti o jejích zšedivělých vlasech a svraštělé kůži, zakalených očích a zkroucených prstech. Ve dvaceti čtyřech letech se proměnila v babiznu. Šlechtici z Tremblayových kruhů to nedokázali pochopit. Neměla žádné nepřátele a nikdo jí nevyhlásil vendetu, která by vysvětlovala takové násilí.

Ale zatímco Filippa žádné nepřátele neměla, její nabubřelej kretnskéj tatíček si jich díky obchodům s kouzelnými předměty udělal celou řadu.

Smrt jeho dcery byla varování: zneužívání čarodějnic má své důsledky.

„*Bonjour, messieurs.*“ Přiblížila se k nám kurtizána s medovými vlasy a s nadějí na nás pomrkávala. Uchechtla jsem se nad nestydatým pohledem, kterým si prohlížela Coco. I převlečená za chlapa byla Coco nápadně krásná. Ačkoli jí sytě hnědou kůži na rukou hyzdily jizvy (schovala je pod rukavicemi), tvář měla jemnou a černé oči se jí třpytily i v pološeru. „Mohu vám dělat společnost?“

„Promiň, zlato.“ Pronesla jsem to svým nejúlisnějším hlasem a poplácala ji po ruce tak, jak jsem to viděla dělat jiné muže. „Dneska ráno jsme už zamluvení. Za chvílku se k nám přidá mademoiselle Babette.“

Na vteřinku trucovitě našpulila rty a pak se přesunula k našemu sousedovi, který její pozvání s nadšením přijal.

„Myslíš, že to má u sebe?“ Coco si Tremblaye prohlížela od plešaté hlavy až po naleštěné boty, přičemž se na chvílku zastavila u jeho neozdobených prstů. „Možná nám Babette lhala. Možná je to past.“

„Babette je možná lhářka, ale není hloupá. Neprozradila by nás dřív, než jí zaplatíme.“ S morbidní fascinací jsem si prohlížela další kurtizány. Se sešněrovanými pasy a kyprými poprsími ladně tančily kolem svých zákazníků, jako by se je korzety nesnažily pomalu udusit.

Popravdě spousta z nich korzet oblečený neměla. Neměly na sobě totiž vůbec nic.

„Máš pravdu.“ Coco z kabátu vytáhla náš měšec s penězi a hodila ho na stůl. „Udělá to až pak.“

„Ale, *mon amour*, to od tebe není vůbec hezké.“ Babette se u nás s úšklebkem zhmotnila a cvrnkla mě do krempy klobouku. Na rozdíl od svých kolegyně si zahalovala co největší procento pokožky do karmínově rudého hedvábí. Zbytek jejího těla pokrývala tlustá vrstva bílého make-upu. Schovával i její jizvy. Plazily se jí po pažích a hrudi a vytvářely podobné vzorce jako jizvy na kůži Coco. „A za deset dalších zlatých *couronnes* by mě samozřejmě ani nenapadlo vás zradit.“

„Dobré ráno, Babette,“ uchechtla jsem se, hodila si jednu nohu na stůl a zhoupala se na zadních nohách své židle. „Je neuvěřitelný, jak se vždycky zjevíš, jakmile vytáhneme prachy. Dokážeš je vyčenichat nebo co?“ Otočila jsem se na Coco, které se rty křivily snahou přemoci úšklebek. „Jako by šla po čuchu, že jo?“

„*Bonjour*, Louise.“ Babette mě políbila na tvář a pak se naklonila ke Coco a ztlumila hlas. „Cosette, vypadáš jako vždycky úchvatně.“

Coco obrátila oči v sloup. „Jdeš pozdě.“

„Moc se omlouvám.“ Babette naklonila hlavu a nasadila medový úsměv. „Ale nepoznala jsem vás. Nikdy nepochopím, proč se dvě tak krásné ženy převlékají za muže...“

„Ženy bez mužského doprovodu na sebe poutají moc pozornosti. To přece dobře víš.“ S natrénovanou netečností jsem prsty bub-

novala o stůl. Ušklíbla jsem se. „Kterákoli z nás by mohla být čarodějnice.“

„Ale!“ Spiklenecky na mě mrkla. „Jen blázen by si vás dvě krásky mohl splést s těmi zlomyslnými agresivními stvořeními.“

„Jistě.“ Přikývla jsem a posunula si klobouk ještě hlouběji do čela. Zatímco jizvy Coco a Babette prozrazovaly, kým doopravdy jsou, Dames Blanches se mohly ve společnosti pohybovat prakticky nepozorovaně. Ta žena s narudlou pokožkou, která se plazila po Tremblayovi, mohla být jednou z nich. Nebo ta kurtizána s medovými vlasy, která právě zmizela nahoře v poschodí. „Ale církev se řídí heslem: nejdřív plameny, otázky až pak. Na to být ženou je nebezpečná doba.“

„Tady ne.“ Babette zešíroka rozpřáhla ruce a rty se jí zkroutily do úsměvu. „Tady jsme v bezpečí. Tady se o nás starají. Nabídka mojí paní platí...“

„Tvoje paní by tě nechala upálit, kdyby znala pravdu. A nás ostatně taky.“ Zaměřila jsem se znovu na Tremblaye, jehož očividné bohatství přilákalo další dvě kurtizány. Zdvořile odrážel jejich pokusy rozepnout mu kalhoty. „Jsme tu kvůli němu.“

Coco vysypala svůj měšec na stůl. „Deset zlatých *couronnes*, jak jsme slíbily.“

Babette zavěťřila svým malým nosíkem. „Hmm... Já si ale pamatuju dvacet.“

„Cože?“ Přední nohy mojí židle se s bouchnutím vrátily zpátky na zem. Zákazníci v nejbližším okolí se podívali naším směrem, ale nevšímalá jsem si jich. „Domluvily jsme si deset.“

„To bylo předtím, než jste ranily mé city.“

„Do háje, Babette.“ Coco shrábla naše peníze ze stolu dřív, než se jich Babette mohla dotknout. „Máš vůbec představu, jak dlouho nám trvá našetřit tolik prachů?“

Snažila jsem se ovládnout svůj hlas. „Ani nevíme, jestli Tremblay ten prsten vůbec má.“

Babette jen pokrčila rameny a natáhla k nám dlaň. „Není můj problém, že trváte na tom, že budete ženským na ulici odřezávat kabelky jako obyčejní zloději. Za jednu noc tady v Bellerose byste si vydělaly třikrát tolik, na to jste ale příliš namyšlené.“

Coco se zhluboka nadechla a ruku na stole zařala v pěst. „Hele, mrzí nás, že jsme ranily tvoje křehké city, ale domluvily jsme si deset. Nemůžeme si dovolit...“

„Slyším, jak ti v kapse cinkají mince, Cosette.“

Nevěřicně jsem na Babette zírala. „Fakt by z tebe byl skvělej stopařskej pes.“

V očích se jí zablesklo. „Takže já vás sem na své vlastní nebezpečí pozvu, abyste odposlouchávaly jednání mé paní s monsieur Tremblayem, a vy mě urážíte, jako bych byla...“

Přesně v tu chvíli ovšem začala po schodišti ladně sestupovat vysoká žena ve středním věku. Její smaragdově zelené šaty dávaly vyniknout rudým vlasům a siluetě ve tvaru přesýpacích hodin. Když se objevila, Tremblay okamžitě vstal a kurtizány kolem nás včetně Babette se hluboce uklonily.

Bylo fakt divné vidět, jak nahaté ženské dělají pukrle.

Madame Labelle vzala Tremblaye se širokým úsměvem za ruku, políbila ho na obě tváře a tiše mu řekla cosi, co jsem nezaslechla. Když se do něj zavěsila a začala ho odvádět přes místnost zpátky ke schodišti, zachvátila mě panika.

Babette nás koutkem oka pozorovala. „Rozhodněte se rychle, *mes amours*. Moje paní je zaměstnaná žena. Její jednání s monsieur Tremblayem nebude trvat dlouho.“

Zlobně jsem se na ni dívala a vzdorovala touze popadnout ji za ten její pěkný krček a pořádně ho sevřít. „Můžeš nám aspoň říct, co chce tvá paní koupit? Jde o ten prsten? Má ho Tremblay?“

Usmála se jako kočka, které právě naservírovali smetanu. „Možná... Za dalších deset *couronnes*.“

Vyměnily jsme si s Coco temný pohled. Jestli si Babette nedá pozor, brzo se dozví, jak zlomyslné a agresivní umíme být.

Bellerose se pyšnil dvanácti luxusními salonky, ve kterých kurtizány bavily své zákazníky, Babette nás ale do žádného z nich nezavedla. Místo toho otevřela třinácté, neoznačené dveře na konci chodby a pokynula nám, abychom šly dovnitř.

„Vítejte, *mes amours*. Tohle jsou oči a uši Bellerose.“

Mrkala jsem a čekala, až moje oči přivyknou šeru v tomhle novém, úzkém prostoru. Dvanáct velikých obdélníkových oken rozmístěných na stěně v pravidelných odstupech vrhalo do místnosti slabé světlo. Při bližším pohledu jsem si uvědomila, že to nejsou okna, ale portréty.

Sjela jsem prstem po nosu ženy na tom nejbližším: byla krásná, se svůdnými křivkami a vyzývavým úsměvem. „Kdo to je?“

„Slavné kurtizány z dřívějšíka.“ Babette se zastavila a prohlížela si ženu toužebným pohledem. „Jednou tu místo ní bude viset můj portrét.“

Zamračila jsem se a naklonila se blíž, abych si dámu prohlédla. Její obraz se zdál převrácený, barvy byly tlumené, jako by to byla zadní strana portrétu. A... No do háje.

Oči jí zakrývaly dvě zlaté klapky.

„To jsou kukátka?“ zeptala se nevěřičně Coco a přistoupila blíž. „Co je tohle za děsivou šílenost, Babette?“

„Pšť!“ Babette si spěšně přitiskla prst ke rtům. „Oči a uši, vzpomínáte? Uši. Tady musíte šeptat.“

Ani jsem si nechtěla představovat účel tohohle architektonického prvku. Co jsem si ale naopak představovat chtěla, bylo dlouhé koupání, které se odehraje, až se vrátím domů do divadla. Bude to spousta drhnutí. Řádného drhnutí. Mohla jsem jenom modlit, aby to moje oční bulvy přestály ve zdraví.



Než jsem své zhnusení stihla vyjádřit, zpozorovala jsem koutkem oka dvě siluety. Ještě než stíny získaly pevné obrysy, prudce jsem se otočila a sáhla po noži v botě. Při pohledu na dva známé, nesmírně nepříjemné chlapy, kteří na mě zírali, jsem se zarazila.

Andre a Grue.

Zamračila jsem se na Babette a nůž jsem dál pevně svírala v ruce. „Co tady dělají?“

Při zvuku mého hlasu se Andre ve tmě naklonil o kousek dopředu a zběsile zamrkal. „Není to...?“

Grue si prohlížel mou tvář, pohledem sjel po kníru a zaměřil se na tmavé obočí, tyrkysové oči, pihovatý nos a opálenou pokožku. Na tváři se mu rozhostil zlovolný úsměv. Chyběl mu kus předního zubu. Chrup měl zažloutlý. „Nazdar Lou Lou.“

Pozdrav jsem mu neopětovala a otočila se k Babette. „Tohle nebylo součástí dohody.“

„Klídek, Louise. Pracují.“ Posadila se na jednu z dřevěných židlí, které ti dva právě uvolnili. „Moje paní je najala kvůli bezpečnosti.“

„Bezpečnosti?“ odfrkla si Coco a taky sáhla do kabátu pro nůž. I Andre ukázal zuby. „Odkdy je voyeurství otázkou bezpečnosti?“

„Pokud by nás nějaký klient obtěžoval, stačí jenom dvakrát zaklepat a tihle dva gentlemani zakročí.“ Nohou lenivě ukázala směrem k portrétům a obnažila při tom bledý, zjizvený kotník. „Jsou to dveře, *mon amour*. Okamžitý přístup.“

Madame Labelle byla pitomá. To bylo jediné možné vysvětlení takové... no, pitomosti.

Dva nejhlupejší zloději, jaké jsem kdy potkala, Andre a Grue, neustále narušovali naše teritorium v East Endu. Byli vždycky pár kroků za námi, ať jsme se vydaly kamkoli. A kamkoli šli oni, tam šli i konstáblové. Těm dvěma ošklivým velkým hromotlukům chyběla mazanost a um, díky kterým by se jim v East Endu mohlo dařit. A taky mozek.

Děsila mě představa, co by si mohli počít s okamžitým přístupem k čemukoli. Obzvlášť k sexu a násilí. A to byla nejspíš dvě nejmenší zla, která se za stěnami tohoto bordelu odehrávala. Jako jeden příklad za všechny postačí tahle obchodní transakce.

„Neboj,“ uklidnila mě Babette, jako by mi četla myšlenky, a na ty dva se nepatrně usmála. „Moje paní je zabije, pokud odsud vynesou jakoukoli informaci. Že je to tak, messieurs?“

Jejich úšklebky byly rázem ty tam a já jsem si konečně všimla zabarvení kolem jejich očí. Modřiny. Ještě pořád jsem ale nůž nesklonila. „A co jim brání naopak donášet tvoji paní?“

„No...“ Babette se zvedla, proplula kolem nás směrem k jednomu ze vzdálenějších portrétů. Zvedla ruku k malému zlatému knoflíku vedle něj. „To asi záleží na tom, co jsi jim ochotná nabídnout.“

„Co kdybych vám všem nabídla bodnutí nožem do...“

„Ne tak zhurta!“ Babette zmáčkla knoflík, zatímco jsem se k ní blížila s nožem, a zlaté klapky na očích kurtizány se otevřely. Chodbu zaplnily tlumené hlasy madame Labelle a Tremblaye.

„Pořádně si to rozmysli, *mon amour*,“ šeptla Babette. „Tvůj drahocenný prsten by mohl být přímo ve vedlejší místnosti. Pojď se podívat.“ Jedním prstem dál držela knoflík stlačený, ale poodstoupila, a uvolnila mi tak místo před portrétem.

Tiše jsem zanařadávala a postavila jsem se na špičky, abych se mohla podívat očima kurtizány.

Tremblay přecházel sem a tam po plyšovém koberci s květy, který pokrýval podlahu v salonku. V pastelovém pokoji, kde ranní slunce všechno zalévalo měkkým, zlatavým světlem, se zdál pobledlý a na čele se mu třpytily korálky potu. Nervózně si olizoval rty a pokukoval po madame Labelle na gauči u dveří. I když seděla, vyzařovala z ní klidná elegance, krk držela rovně a ruce měla spojené.

„Uklidněte se, monsieur Tremblayi. Ujistěuji vás, že potřebné finance zajistím během týdne. Nanejvýš dvou.“

Úsečně zavrtěl hlavou. „To je moc dlouho.“

„Člověk by řekl, že vzhledem k vaší ceně to není ani zdaleka dost. Jen král si může dovolit utratit takovou astronomickou částku. Ten ale pro magické prsteny nemá využití.“

Srdce mi vyskočilo až do krku. Odtáhla jsem se od portrétu a podívala jsem se na Coco. Ušklíbla se a sáhla do kabátu pro další *couronnes*. Andre a Grue si je s nadšeným šklebem schovali do kapes.

V duchu jsem si slíbila, že jakmile získám prsten, stáhnou je zaživa z kůže, a znovu jsem se zaměřila na dění v salonku.

„A co kdybych vám řekl, že jsem našel dalšího kupce?“ zeptal se Tremblay.

„Pověděla bych vám, že jste lhář, monsieur Tremblayi. Jen těžko se můžete chlubit svým zbožím po tom, co se stalo vaší dceři.“

Tremblay prudce vyrazil proti ní. „Nemluvte o mojí dceři.“

Madame Labelle si rovnala sukni a vůbec si ho nevšímala. „Byla jsem vlastně dosti překvapená, že se i přesto nadále pohybujete na černém trhu s magickými předměty. Máte přece ještě jednu dceru, nebo ne?“

Když neodpověděl, nasadila drobný, krutý úsměv. Působil vítězoslavně. „Čarodějnice jsou zlovolné. Pokud se dovědí, že prsten máte, vybijí si vztek na zbytek vaší rodiny, což by pro vás bylo velice... nepříjemné.“

Do obličeje se mu hrnula krev. Přistoupil k ní o krok blíž. „Nelíbí se mi, co naznačujete.“

„Pak nejspíš budeme muset přikročit k výhrůžce, monsieur. Ne snažte se mě rozhněvat, protože to bude to poslední, co v životě uděláte.“

Zadusila jsem v sobě odfrknutí a mrkla na Coco, která se otřásala tlumeným smíchem. Babette se na nás vztekle dívala. Magické prsteny stranou, tahle konverzace měla cenu klidně čtyřiceti *couronnes*. Tohle melodrama by si nezaдалo ani s divadlem.

„Povězte mi tedy,“ zapředla madame Labelle. „Máte jiného kupce?“

„*Putain*.“ Několik dlouhých vteřin na ni zíral a pak zdráhavě zavrtěl hlavou. „Ne, nemám. Trvalo mi měsíce zpřetrhat vazby se svými dřívějšími kontakty a vyklidit inventář. Ale tenhle prsten...“ Naprázdno polkl a vztek z jeho výrazu začal pomalu vyprchávat. „Bojím se o něm s kýmkoli mluvit, aby démoni nezjistili, že ho mám.“

„Nebylo od vás moudré obchodovat s jakýmkoli z jejich předmětů.“

Tremblay neodpověděl. Pohled měl vzdálený a ustrašený, jako by viděl něco, co jsme my ostatní vidět nemohli. Z nějakého nevysvětlitelného důvodu se mi sevřelo hrdlo. Madame Labelle si jeho utrpení nevšímala a nemilosrdně pokračovala. „Kdybyste to nedělal, možná by milá Filippa byla pořád ještě naživu...“

Hlava mu při zvuku dceřina jména cukla a oči, už ani trochu ustrašené, se mu zaleskly zlobou. „Démoni vzplanou na hranici za to, co jí provedli.“

„To je od vás hloupé.“

„Prosím?“

„Mým podnikáním je znát podniky svých nepřátel, monsieur.“ Ladně se zvedla a on klopýtavě o krok ustoupil. „A protože ony jsou teď vašimi nepřáteli, měla bych pro vás radu: je nebezpečné vměšovat se do záležitostí čarodějnic. Zapomeňte na mstu. Zapomeňte na všechno, co jste se naučil o světě stínů a magii. Jste oproti těm ženám v obrovské nevýhodě a vaše postavení je žalostné. Smrt je tím nejlaskavějším mučením, kterého se vám od nich může dostat. Je to dar udělovaný těm, kdo si jej zaslouží. Člověk by řekl, že díky milé Filippě jste se tohle naučil.“

Rty se mu zakřivily a on se narovnal do plné výšky. Sršel z něj vztek. Madame Labelle se i tak tyčila o několik centimetrů nad ním. „Pře... překročila jste mez.“

Neodtáhla se od něj. Místo toho přejela rukou po výšivce jeho kabátu a zcela nevzrušeně vytáhla ze záhybů své sukně vějíř. Z jeho špičky couhal nůž.

„Vidím, že zdvořilosti máme za sebou. Dobrá tedy. Přejděme k věci.“ Jediným pohybem vějíř rozevřela a mávla jím mezi nimi. Tremblay ostražitě sledoval nůž a pak se rozhodl o krok poodstoupit. „Pokud si přejete, abych vás toho prstenu zbavila, mohu to udělat přímo tady a teď. Za cenu o pět tisíc *couronnes* nižší, než jste původně žádal.“

Z hrdla se mu vydral podivný, přidušený skřek. „Vy jste zeší...“

„Pokud ne,“ pokračovala ještě tvrdším hlasem, „odejdete odsud se smyčkou kolem krku své dcery. Jmenuje se Célie, že? La Dame des Sorcières z ní s potěšením vysaje její mládí, vypije zář z její kůže a lesk z jejich vlasů. Až s ní čarodějnice skončují, bude k nepoznání. Prázdna. Zlomená. Přesně jako Filippa.“

„Vy... vy...“ Tremblay vyvalil oči a na lesklém čele se mu objevila žíla. „*Fille de pute!* Tohle mi nemůžete udělat. Nemůžete...“

„No tak, monsieur, nemám na vás celý den. Princ se vrátil z Aman-dine a nechci zmeškat oslavy.“

Bradu měl paličatě vystrčenou dopředu. „Ne... nemám ho s sebou.“

Sakra. Zaplavilo mě zklamání, hořké a ostré. Coco zanávala.

„Nevěřím vám.“ Madame Labelle přešla k oknu a shlédla dolů na ulici. „Ale monsieur Tremblayi, jak mohl gentleman jako vy nechat vlastní dceru čekat před bordelem? Taková snadná kořist.“

Tremblay se teď potil od hlavy až k patě a okamžitě si začal vyprazdňovat kapsy. „Přísahám, že ho nemám! Podívejte!“ Přimáčkla jsem obličej ještě blíže k portrétu, zatímco on kolem madame Labelle rozhazoval obsah svých kapes: vyšíváný kapesník, stříbrné kapesní hodinky a hrstku měděných *couronnes*. Prsten nikde. „Prosím, nechte moji dceru na pokoji! Nemá s tím nic společného!“

Působil vysloveně žalostně a skoro bych s ním i soucítila, kdyby právě nerozdupal moje plány na padrtí. Pohled na jeho třesoucí se končetiny a popelavě bílý obličej mě naplňoval mstivým zadostiučiněním.

Madame Labelle moje pocity evidentně sdílela. Teatrálně si povzdechla, spustila ruku z okna a zvědavě se otočila k portrétu, za kterým jsem stála. Jak jsem od něj začala couvat, zakopla jsem a přistála přímo na zadku. Spolka jsem nadávku, která se mi užuž drala na jazyk.

„Co je?“ zašeptala Coco a přidřepala si ke mně. Babette se zamračením pustila knoflík.

„Pšt!“ Divoce jsem máchala rukama směrem k salonku. *Myslím*, naznačovala jsem rty neslyšně, *že mě viděla*.

Coco vyděšeně vytřeštila oči.

Všichni jsme ztuhli a poslouchali její blížící se hlas tlumený tenkou stěnou. „Povězte mi, monsieur... kdepak tedy je?“

Do háje. Podívaly jsme se s Coco jedna druhé do očí. Ačkoli jsem se neodvážila vrátit se k portrétu, přitiskla jsem se ke zdi a ucítla nepříjemné teplo vlastního dechu na tváři. *Odpověz jí*, prosila jsem ho mlčky. *Pověz nám to*.

Tremblay jako zázrakem poslechl, jeho odpověď mi zněla jako rajská hudba. „Mám ho schovaný ve svém sídle, ty jedna *salope ignorante*...“

„To stačí, monsieur Tremblayi.“ Když se dveře salonku otvíraly, jako bych viděla její úsměv. Byl stejně zářivý jako ten můj. „Pro dobro vaší dcery doufám, že nelžete. Dorazím do vašeho sídla i s penězi za úsvitu. Nenechte mě čekat.“

## CHASSEUR

*Lou*

„Poslouchám.“

Zatímco jsme seděli v přeplněném cukrářství, Bas zvedl ke rtům lžičku *chocolat chaud* a dával si dobrý pozor, aby si přitom neušpinil krajkovou vázanku. Přemohla jsem touhu mrsknout po něm svůj dezert. Kvůli našemu plánu jsme potřebovaly, aby byl v dobrém rozpoložení.

Nikdo nedokázal obelstít šlechtice tak, jako to uměl Bas.

„Je to takhle,“ řekla jsem a ukázala na něj lžičkou. „Jako odměnu si v Tremblayově trezoru můžeš vzít cokoli, co budeš chtít, prsten je ale náš.“

Naklonil se ke mně a pohledem ulpěl na mých rtech. Když jsem si podrážděně otřela čokoládový knírek, ušklíbl se. „No jistě. Kouzelný prsten. Musím přiznat, že mě překvapuje, že máš o takovou věcíčku zájem. Myslel jsem, že ses magie zřekla.“

„S tímhle prstenem je to jiné.“

Znova se mi zadíval na rty. „Samozřejmě.“

„Basi.“ Prudce jsem mu luskla prsty před obličejem. „Soustřeď se, prosím tě. Jde tu o hodně.“

Kdysi, když jsem přijela do Cesarine, jsem si myslela, že je Bas celkem hezký. Dost hezký na to, abych s ním flirtovala. Rozhodně dost hezký na to, abych ho líbala. Z opačné strany našeho malého stolku

jsem se zadívala na ostrou linii jeho čelisti. Měl na ní jizvičku, hned pod uchem, schovávala se mezi vousy. Tam, kam jsem ho kousla během jedné z našich společných vášnivých nocí.

Při té vzpomínce jsem si posmutněle vzdychla. Měl úžasnou jantarově zlatavou pokožku. A skvělejší, pevnější zadek tak akorát do ruky.

Uculil se, jako by věděl, na co myslím. „Dobře, Louey, zkusím si srovnat myšlenky do latě – pokud teda ty uděláš to samé.“ Zamíchal svou *chocolat*, opřel se a zakřivil. „Takže... ráda bys okradla šlechtice a samozřejmě sis šla pro radu za expertem.“

Už jsem se chystala posměšně si odfrknout, na poslední chvíli jsem se ale zarazila. Jakožto třetí bratranec z druhého kolena jistého barona měl výsadní postavení, díky němuž byl členem šlechty, zatímco k ní zároveň vlastně nepatřil. Jméno jeho příbuzného mu umožňovalo oblékat se podle poslední módy a účastnit se těch nejexkluzivnějších večírků, šlechtici se ovšem zároveň vůbec nenamáhalí s tím, aby si zapamatovali jeho jméno. Což mu hrálo do karet, protože k nim na večírky často chodil jen proto, aby je obral o jejich cennosti.

„To je moudré rozhodnutí,“ pokračoval. „Hňupové jako Tremblay často používají spoustu různých bezpečnostních prvků: brány, zámky, strážce, psy... Možná toho dokonce bude i víc, po tom, co se stalo jeho dceři. Čarodějnice ji přece unesly uprostřed noci, ne? Určitě posílil ostrahu.“

Filippa začínala být pořádná osina v zadku.

Zamračila jsem se a zadívala se směrem k vitríně. Hřadovaly v ní všechny možné druhy zákusků: dorty s polevou, sladké chlebičky, čokoládové tartaletky, makronky a pestrobarevné koláčky s ovocem. Nabídku doplňovaly malinové *eclairs* a jablечný *tarte tatin*.

Z toho všeho, co ta dekadentní přehlídka dezertů nabízela, se mi ale sliny nejvíc sbíhaly nad skořicovými šneky s polevou.

Coco, jako by to tušila, s žuchnutím dosedla na prázdnou židli vedle nás a přistrčila ke mně talíř skořicových šneků. „Tu máš.“



Měla jsem chuť jí vlepit pořádnou pusou. „Ty jsi úplně nejlepší. Víš to, že jo?“

„Samozřejmě. Jenom po mně nechtěj, abych ti držela vlasy, až se z toho pozvracíš. Jo, a visíš mi stříbrnou *couronne*.“

„Tak to vůbec. Jsou to přece i moje prachy...“

„Jo, ale skořicovýho šneka dokážeš z Pana vymámit, kdykoli se ti zachce. Ta *couronne* je servisní poplatek.“

Podívala jsem se přes rameno na drobného, buclatého chlapíka za pultem. Johannes Pan, mimořádný cukrář a trouba. Ale hlavně blízký přítel a důvěrník mademoiselle Lucindy Brettonové.

A mademoiselle Lucinda Brettonová jsem byla já. Teda v blondaté paruce.

Někdy se mi pánský oblek nosit nechtělo. A rychle jsem se dovtípila, že Pan má slabost pro něžné pohláví. Většinou stačilo jen na něj zamrkat. Jindy jsem ale musela být... kreativnější. Podívala jsem na Base úkosem. Ani netušil, kolik odporností chudákovi mademoiselle Brettonové během posledních dvou let provedl.

A Pan špatně snášel, když ženy pláčou.

„Dneska jsem tu za chlapa.“ Zakousla jsme se do prvního šneka a bez skrupulí jsem si nacpala do pusy naráz celou půlku. „A hůbec, hemu che líbí...“ Se slzami v očích se mi povedlo sousto spolknout. „Blondýny.“

Z Basova temného pohledu, který na mě upíral, sálalo teplo. „Pak má ten gentleman špatný vkus.“

„Fuj,“ okomentovala to Coco znechuceně a obrátila oči v sloup. „Dej si voraz, prosím tě. Tohle nabalování ti nesluší.“

„Tobě zas nesluší ten oblek...“

Nechala jsem je, ať se dál štěkají, a zaměřila se zase na šneky. Coco jich sice přinesla dost pro pět lidí, ale já tu výzvu ochotně přijala. Po třech kouskách mě ti dva ale úplně připravili o chuť k jídlu. Prudce jsem od sebe odstrčila talíř.

„Nemáme času na rozdávání, Basi,“ přerušila jsem je právě ve chvíli, kdy se zdálo, že po něm Coco skočí přes stůl. „Prsten bude ráno pryč, takže se to musí stát dneska večer. Pomůžeš nám, nebo ne?“

Když slyšel můj tón, zakabonil se. „Nechápu, proč z toho děláš takovou vědu. Nepotřebuješ prsten neviditelnosti kvůli své bezpečnosti. Víš přece, že tě ochráním.“

Pff. Prázdné sliby. Možná proto jsem ho přestala milovat.

Bas byl spoustu věcí: okouzlující, mazaný, nemilosrdný... Ochránce to ale nebyl. Ne, mnohem víc ho zajímaly jiné věci, jako třeba zachránit si vlastní kůži při prvním známce nebezpečí. Neměla jsem mu to za zlé. Byl to koneckonců chlap a jeho polibky mi to víc než vynahradily.

Coco na něj nasupeně zírala. „Jak už jsme ti několikrát řekly, prsten svému nositeli zaručuje víc než jen neviditelnost.“

„Musím se přiznat, *mon amie*, že jsem neposlouchal.“

Když se zakřenil a poslal jí přes stůl vzdušný polibek, Coco sevřela ruce v pěst. „*Bordel!* Přísahám, že tě jednou...“

Zakročila jsem dřív, než mu stihla podříznout krk. „Prsten dělá svého nositele imunním vůči očarování. Funguje tak trochu jako balisardy chasseurů.“ Podívala jsem se na Base. „Určitě chápeš, jak moc by se mi hodil.“

Jeho úšklebek byl rázem tentam. Pomalu se natáhl a dotkl se mojí vázanky, jeho prsty putovaly po místě, kde jsem schovávala jizvu. Na zádech mi naskočila husí kůže. „Ale nenašla tě. Jsi pořád naživu.“

„Zatím.“

Dlouho na mě zíral, ruku měl pořád na mém hrdle. Nakonec si povzdychl. „A jsi ochotná udělat cokoli bude třeba, abys ten prsten získala?“

„Ano.“

„I... čarovat?“

Naprázdnou jsem polkla, propletla své prsty s jeho a přikývla. Položil naše spojené ruce na stůl. „Tak tedy dobrá. Pomůžu vám.“ Po-

díval se z okna a já ho napodobila. Na ulici se shlukovalo pořád víc a víc lidí kvůli průvodu na princovu počest. Ačkoli si většina z nich s úsměvem a nadšením povídala, pod tím vším kvasilo znepokojení. Bylo znatelné v napětí kolem jejich úst, v rychlých pohybech jejich očí. „Dnes večer,“ pokračoval, „pořádá král ples na oslavu návratu svého syna z Amandine. Budou tam pozváni všichni šlechtici. Včetně monsieur Tremblaye.“

„To se hodí,“ zamumlala si pod vousy Coco.

Všichni jsme jako jeden muž ztuhli při pohledu na dění na ulici. Naši pozornost upoutali muži, kteří kráčeli davem. Byli oděni v královsky modrých kabátcích a pochodovali v řadách po třech – každé dupnutí jejich těžkých bot bylo dokonale synchronizované. Na prsou u srdce měli stříbrné dýky. Z obou stran je obklopovali konstáblové, kteří křičeli na chodce, aby jim uvolnili cestu.

*Chasseuři.*

Chasseuři byli lovci zapřisáhlí církvi, kteří se zavázali chránit království Belterra před veškerým okultnem. Konkrétně před Dames Blanches známými také jako vraždící čarodějnice, které sužovaly úzkoprsé Belteřany plné předsudků. V žilách mi tepal tichý vztek, zatímco jsem sledovala, jak se chasseuři blíží. Jako bychom my byly vetřelci. Jako by nám tahle země kdysi nepatřila.

*Tohle není tvůj boj.* Zvedla jsem bradu a v duchu ze sebe ten pocit setřásla. Odvěký konflikt mezi církví a čarodějnicemi se mě už netýkal. Ne od doby, kdy jsem svět čarodějnictví nechala daleko za sebou.

„Neměla bys tu být, Lou.“ Coco sledovala chasseury, kteří se seřadili na ulici a bránili každému, kdo by se snad chtěl přiblížit ke královské rodině. Průvod za chvíli začne. „Měly bychom se vrátit do divadla. Takhle veliký dav je nebezpečný. Přitahuje problémy.“

„Jsem v přestrojení.“ S kusem šneka v puse mi nešlo mluvit, takže jsem ho s obtížemi spolkla. „Nikdo mě nepozná.“

„Andre a Grue tě poznali.“

„Jenom podle hlasu...“

„Nikam nepůjdu, dokud nebude pochod u konce.“ Bas pustil mou ruku, postavil se a s lascivním úšklebkem si poklepal na vestu. „Takhle velký dav je žumpa plná peněz a já si v ní hodlám zaplavat. Omluvte mě, prosím.“

Pokynul nám kloboukem a začal se prodírat mezi stolky směrem k východu z cukrářství. Coco vyskočila na nohy. „Ten hajzl nás zradí, jakmile bude z dohledu. Nejspíš nás napráší konstáblům, nebo hůř, chasseurům. Fakt nechápu, proč mu věříš.“

Připomnělo mi to bod sváru v našem přátelství – to, že jsem Basovi odhalila svou pravou identitu. Své skutečné jméno. Je jedno, že se to stalo po noci plné whiskey a líbání. Cupovala jsem na kousky posledního šneka a usilovně se vyhýbala pohledu Coco. Snažila jsem se nelitovat svého rozhodnutí.

Lítost nic nezmění. Neměla jsem teď jinou možnost než mu důvěřovat. Byli jsme nezvratně spojení.

Coco si nad mojí rezignovaností povzdechla. „Budu ho sledovat. Ty se odsud dostaň. Potkáme se za hodinu v divadle?“

„Domluveno.“

Odešla jsem z cukrářství několik minut po Coco a Basovi. Ačkoli venku postával skoro tucet hysterických holek, které se těšily, že uvidí prince, ve dveřích jsem se střetla s mužem.

Byl opravdu obrovský, tyčil se nade mnou o necelý půlmetr a pod hnědou vlnou jeho kabátu se tísnila široká záda a silné paže. Díval se směrem k ulici, nezdálo se ale, že by sledoval pochod. Ramena měl napjatá a nohy rozkročené, jako by se chystal na boj.

Odkáslala jsem si a štouchla ho do zad. Ani se nepohnul. Štouchla jsem ho znovu. Trošku poodstoupil, pořád to ale nebylo dost na to, abych se kolem něj protáhla.

No jasně. Obrátila jsem oči v sloup, strčila jsem ho loktem do boku a pokusila jsem se protáhnout mezi ním a rámem dveří. Tohle už nejspíš cítil, protože se konečně otočil... a loktem mě praštil přímo do nosu.

„Do prdele!“ Chytila jsem se za nos, zavrávala a přistála už podruhé toho rána na zadku. Do očí mi vhrkly zrádné slzy. „Vy jste se snad posral!“

Spěšně ke mně natáhl ruku. „Přijměte mou omluvu, monsieur. Neviděl jsem vás.“

„Evidentně.“ Jeho ruky jsem si záměrně nevšímala a sama jsem se vyškrábala na nohy. Oklepala jsem si špínu z kalhot a užuž jsem se chystala protáhnout kolem něj, znovu mi ale zastoupil cestu. Jeho omšelý kabát se při tom pohybu rozevřel a já uviděla bandalír, který měl napnutý přes hrudník. V něm měl výhružně se blyštící nože všech možných velikostí a tvarů, ale právě nůž, který měl v pouzdře u srdce, způsobil, že mi moje vlastní spadlo až do kalhot. Stříbřitě se leskl a jeho rukojeť byla ozdobená velikým safírem, který se zlověstně třpytil.

*Chasseur.*

Sklonila jsem hlavu. Do hajzlu.

Zhluboka jsem se nadechla a donutila se zachovat klid. Byla jsem v přestrojení, takže pro mě žádné nebezpečí nepředstavoval. Nic jsem neprovedla. Voněla jsem po skořici, ne po magii. A kromě toho, nepanuje náhodou mezi všemi chlapy jakási nevyslovená soudržnost? Vzájemné pochopení jejich sdílené důležitosti?

„Jste raněn, monsieur?“

Jasně, dneska jsem přece chlap. To zvládnou.

Přiměla jsem se k němu vzhlednout.

Kromě jeho nepatřičné výšky jsem si všimla mosazných knoflíků na kabátu: byly zlatavě rezavé stejně jako jeho vlasy, které na slunci zářily jako maják. Dohromady s rovným nosem a plnými rty z něj

dělaly na chasseura nečekaně pohledného chláпка. Otravně pohledného. Nemohla jsem na něj nezárat. Jeho oči v barvě moře lemovaly husté řasy.

Oči, které si mě momentálně prohlížely s neskrývaným šokem.

Do hajzlu. Ruka mi vystřelila ke knírku, který se mi vlivem pádu napůl odlepil.

No nic, čelila jsem situaci udatně. Chlapi jsou na to možná příliš hrdí, ženské ale ví, kdy je načase vyklidit pole.

„Jsem v pohodě.“ Rychle jsem sklonila hlavu a pokusila se kolem něj protáhnout. Nemohla jsem se dočkat, až mezi námi bude co největší vzdálenost. I když jsem se pořád ničím neprovinila, nemělo smysl dráždit hada bosou nohou. Hádí totiž mají zuby. „Prostě si příště dávejte bacha.“

Ani se nehnul. „Vy jste žena.“

„Vynikající postřeh.“ Podnikla jsem další pokus protlačit se kolem něj, tentokrát trochu důrazněji. Chytil mě ale za loket.

„Proč jste převlečená za muže?“

„Už jste měl na sobě někdy korzet?“ Otočila jsem se k němu, abych mu viděla do obličeje, zatímco jsem si upravovala knírek se vši důstojností, které jsem byla momentálně schopná. „Nejspíš byste se na tohle neptal, kdyby jo. Kalhoty vyhrávají na plné čáře, jsou děsně osvobozující.“

Civěl na mě, jako by mi právě z čela vyrostla ruka. Nasupeně jsem mu pohled opětovala. Nakonec lehce zavrtěl hlavou, jako by si ji chtěl vyčistit. „Já... Velice se omlouvám, mademoiselle.“

Všichni kolem nás teď pozorovali. Bezvýsledně jsem cukala rukou a snažila se ji osvobodit, v žaludku se mi usídlila panika. „Nechte mě jít...“

Stiskl mě ještě silněji. „Urazil jsem vás nějak?“

Došla mi trpělivost. Vší silou jsem se mu vytrhla. „Zlomil jsi mi nos, kurva!“

Možná ho šokovala moje vulgarita, okamžitě mě ale pustil, jako bych ho kousla, a zíral na mě s odporem hraničícím se zhnusením. „Nikdy v životě jsem dámu takto mluvit neslyšel.“

Jasně. Chasseuri byli svatoušci. Nejspíš si musel myslet, že jsem ztělesněním dábla.

Nebyl by daleko od pravdy.

Úlisně jsem se na něj usmála, usilovně jsem mrkala a předváděla se mu v roli Babette, jak nejlíp jsem uměla. Když mě nezastavil, trochu se mi ulevilo. „Pak se možná obklopuješ nesprávnými dámami, chassíku.“

„Takže jsi kurtizána?“

Nejspíš by mě to urazilo, kdybych ovšem neznala několik velice vážených kurtizán (k nimž se Babette spíš neřadila). Blbej vyděrač. Místo toho jsem si dramaticky povzddechla. „Bohužel ne. A srdce po celém Cesarine kvůli tomu pukají žalem.“

Zátal čelist. „Jak se jmenuješ?“

Odpovědi mě ušetřil pronikavý jásot. Královská rodina se konečně vynořila zpoza rohu. Chasseur se sice otočil jenom na vteřinku, to mi ale bohatě stačilo. Vklouzla jsem za skupinku obzvlášť rozjuchaných holek (vřeštěly princovo jméno tak vysokými hlásky, že to mohli slyšet snad jenom psi) a zmizela jsem, než se stihl otočit zpátky.

Ze všech stran do mě strkaly lokty, takže mi brzo došlo, že jsem moc malá a moc štíhlá na to, abych si probojovala cestu davem. Aniž bych přitom teda někoho bodla nožem. Několik strkanců loktem jsem sama vrátila a mezitím se rozhlížela po vyvýšeném místě, kde bych procesí mohla přečkat. Někde ve skrytu.

*Támhle.*

Vyskočila jsem a zachytila se okenní římsy jedné staré budovy z písковce. Vyšplhala jsem nahoru po okapu a vytáhla se na střechu. Opřela jsem se lokty o balustrádu a sledovala dění na ulici pod sebou.

Ve všech dveřích vlály zlaté prapory s erbem královské rodiny a obchodníci na každém rohu nabízeli jídlo. Navzdory lákavé vůni jejich *frites*, párků a sýrových croissantů město pořád smrdělo rybinou. Rybinou a kouřem. Nakrčila jsem nos. Jedna z radostí, které přináší život na ponurém, šedivém poloostrově.

Cesarine bylo ztělesněním šedé. Zanedbané šedivé domky se mačkaly jeden na druhý jako sardinky v krabičce a rozpadající se silnice se vinuly podél špinavých, šedivých tržišť a ještě špinavějších, šedivých přístavů. Všechno navíc zahaloval všudypřítomný kouř z komínů.

Ta šedá mě dusila. Byla bez života. Nudná.

V životě byly ale i horší věci než nuda. A existovaly i horší druhy kouře než ten z komínů.

Jásot eskaloval, rodina Lyonů právě projížděla pode mnou.

Král Auguste mával ze svého pozlaceného kočáru a zlaté kadeře mu povlávaly v jemném podzimním vánku. Jeho syn Beauregard seděl vedle něj. Ti dva se od sebe snad nemohli lišit víc. První se světlýma očima a bledou pokožkou, druhý s očima jako uhel, zlatohnědou kůží a černými vlasy, díky nimž se podobal své matce. Jejich úsměvy ale byly skoro stejně okouzlující.

Až příliš okouzlující, řekla bych. Ze všech pórů jim prýštila aróganace.

Augustova žena seděla za nimi a mračila se. Neměla jsem jí to za zlé. Asi bych se taky mračila, kdyby měl můj manžel víc milenek, než by dokázal napočítat na prstech obou rukou i nohou. Ne že bych teda plánovala pořídit si někdy manžela. Ani náhodou se nehodlám k někomu doživotně připoutat sňatkem.

Zrovna jsem se podívala jinam, když se na ulici pode mnou něco změnilo. Bylo to skoro nepostřehnutelné, jako kdyby vítr zničehonic změnil směr. Z dlažebních kostek se rozeznělo skoro nepostřehnutelné dunění a veškeré zvuky, pachy, chutě a doteky davu se rozplynuly



v éteru. Vrávorala jsem pozadu dál od střešní římsy, chloupky vzadu na krku se mi zježily. Věděla jsem, co bude dál. Poznávala jsem ten letmý dotek energie na kůži, to známé hučení v uších.

Magie.

A pak se ozval řev.

## ŽENSKÁ PODLOST NEZNÁ HRANIC

*Reid*

Kde se objevily čarodějnice, tam byl ten pach. Sladký a bylinkový, zároveň ale ostrý – až příliš ostrý. Jako kadidlo, které arcibiskup páčil během mší, ale štiplavější. Od doby, kdy jsem se zapřisáhl svému svatému poslání, uplynulo už několik let, nikdy jsem si na tu vůni ale nezvykl. I teď, když ke mně vítr donesl její jemný závan, mě páčila v hrdle. Dusila mě. Vysmívala se mi.

Nenáviděl jsem pach magie.

Vytáhl jsem dýku balisardu z pouzdra u svého srdce a pozoroval jsem jášající dav kolem. Jean Luc po mně střelil ostrážitým pohledem. „Nějaký problém?“

„Ty to necítíš?“ opáčil jsem tiše. „Je slabý, ale je tu. Už začaly.“

Vytáhl svou vlastní balisardu z bandalíru. Rozšířilo se mu chřípí. „Dám vědět ostatním.“

Bez dalšího slova zaplul do davu. I když na sobě taky neměl uniformu, dav se před ním rozestupoval jako Rudé moře před Mojžíšem. Nejspíš díky safíru na jeho zbrani. Provázel ho šepot a někteří prozíravější se otáčeli i na mě. Zorničky se jim rozšířily. V očích se jim zračilo pochopení.

*Chasseuři.*

Jejich útok jsme dnes předpokládali. S každým uplynulým dnem byly čarodějnice stále neklidnější. Proto polovina mých bratrů v uni-

formách lemovala ulici a druhá polovina (ti, kteří byli oblečení stejně jako já) se skrývala v davu všem na očích. Čekali. Pozorovali.

Lovili.

Přistoupil ke mně muž ve středních letech. Za ruku držel malou holčičku. Stejná barva očí. Stejná stavba kostí. Dcera.

„Jste v nebezpečí, pane?“ Při jeho otázce se k nám otočili další. Mračili se. Pozorně nás sledovali. Jeho dcera sebou trhla, nakrčila nos a upustila svou vlaječku. Vznášela se ve vzduchu o vteřinu déle, než by měla, a pak dopadla na zem.

„Bolí mě hlava, tati,“ zašeptala dívka.

„Tiše, maličká.“ Podíval se na dýku v mé ruce a napjaté svaly kolem očí se mu uvolnily. „Tenhle pán je chasseur. Ochrání nás. Že je to tak, pane?“

Na rozdíl od své dcery magii ještě neucítil. Ale všimne si jí. Brzo.

„Musíte odsud okamžitě pryč.“ Znělo to ostřeji, než jsem původně plánoval. Dívka sebou opět trhla a otec ji objal kolem ramen. Hlavou mi zněla slova arcibiskupa. *Uklidni je, Reide. Musíš v nich vyvolat klid a důvěru, a zároveň je ochránit.* Zavrtěl jsem hlavou a zkusil to znovu. „Prosím, monsieur, vraťte se domů. Posypte solí zápraží i parapety. Nevycházejte, dokud...“

Zbytek věty přerušil pronikavý výkřik.

Všichni ztuhli.

„UTÍKEJTE!“ Postrčil jsem muže s dcerou do cukrářství za sebou. Sotva vklopýtal přes práh dovnitř, když se za ním začali hrnout ostatní, bez ohledu na kohokoli, kdo jim stál v cestě. Všude kolem se tlačila těla. Výkřiky se násobily a odevšad naráz se ozýval nepřirozený smích. Přitiskl jsem si zbraň k boku a začal se prodírat splašeným davem. Zakopl jsem o postarší ženu.

„Opatrně.“ Se zaťatými zuby jsem ji popadl za křehká ramena dřív, než stihla upadnout vstříc jisté smrti. Zamrkala na mě mléčně bílýma očima a rty se jí pomalu zkroutily podivným úsměvem.

„Bůh ti žehnej, mladý muži,“ zaskřehotala. Pak se s nepřírozenou ladností otočila a zmizela v davu lidí, kteří prchali kolem. Trvalo mi několik vteřin zaregistrovat nasládlý, kouřový pach, který za sebou nechala. Srdce mi ztěžklo jako kámen.

„Reide!“ Jean Luc stál u královského kočáru. Obklopoval ho tucet mých bratrů. Safíry se blyštily, jak se snažili udržet vyděšené občany dál od kočáru. Vyrazil jsem kupředu, pak se ale dav přede mnou pohnul a já je konečně uviděl.

Čarodějnice.

Klouzaly středem ulice se svými vyrovnanými úsměvy a vlasy jim vlály v neexistujícím vánku. Byly tři. Smály se, zatímco kolem nich se k zemi hroutila těla při pouhém lusknutí prstů.

Modlil jsem se, aby jejich oběti nebyly mrtvé, někdy jsem si ale říkal, jestli smrt není tou milosrdnější variantou. Ti méně šťastní se probrali, aniž si pamatovali své druhé dítě nebo třeba s neukojitelnou chutí na lidské maso. Minulý měsíc se našlo dítě bez očí. Jiný muž zase úplně přišel o schopnost spát. Další strávil zbytek života soužením se kvůli ženě, kterou nikdo jiný neviděl.

Každý případ byl jiný. Každý děsivější než ten předchozí.

„REIDE!“ Jean Luc na mě mával, ale nevšímal jsem si ho. Těsně pod hladinou mého vědomí tepal neklid, zatímco jsem sledoval, jak se čarodějnice blíží ke královské rodině. Pohybovaly se pomalu a klidně, navzdory oddílů chasseurů, kteří běželi směrem k nim. Kolem čarodějnic se ze země zvedala těla jako loutky a vytvářela lidský štít. Se zděšením jsem sledoval, jak se jeden muž vrhl kupředu a naběhl na balisardu jednoho z mých bratrů. Čarodějnice se skřehotavě chechtaly a dál prohýbaly prsty do nepřírozených úhlů. S každým pohybem se zvedlo další bezvládné tělo. Loutkářky.

Nedávalo to smysl. Čarodějnice většinou operovaly potají. Útočily ze stínů. Taková nápadnost, takové vystavování se na odiv bylo přece pošetilé. Ledaze...

Ledaže bychom zapomněli sledovat širší souvislosti.

Vystartoval jsem směrem k pískovcové budově po méj pravici, abych mohl dav sledovat z výšky. Roztřesenými prsty jsem se chytíl zdi a donutil své končetiny začít šplhat. Každý vyčnívající kámen se mi zdál výš než ten předchozí. Rozmazávaly se mi před očima. Točily se. Sevřela se mi hrud'. Krev mi hučela v uších. *Nedívej se dolů. Dívej se nahoru...*

Nad římsou střechy se objevila povědomá tvář s knírem. Modrozelené oči. Pihovatý nos. Ta holka z cukrářství.

„Do hajzlu,“ řekla. Pak se skrčila, abych ji neviděl.

Soustředil jsem se na místo, odkud před chvílí zmizela. Moje tělo se pohybovalo díky novému cíli. Během několika vteřin jsem se přehoupl přes římsu, ona už ale přeskakovala na vedlejší střechu. Zamračil jsem se. Ta malá pohanka nebyla můj problém, tedy až na tu čirou neúctu.

Otočil jsem se, abych se podíval dolů, a rukama jsem pevně sevřel římsu, protože se svět nakláněl a točil.

Lidé proudili do obchodů lemujících ulici. Bylo jich hodně. Až příliš. Majitelé se snažili udržet mezi nimi jakýs takýs pořádek, dav ale neúprosně šlapal po těch nejbliž u dveří. Majiteli cukrářství se podařilo zabarikádovat dveře. Ti, kteří zůstali venku, křičeli a bušili na okna, zatímco se k nim čarodějnice blížily.

Prohlížel jsem si dav a hledal cokoli, co nám snad uniklo. Ve vzduchu kolem čarodějnic kroužilo už na dvacet těl – někteří z těch lidí omdleli a hlavy měli svěšené, jiní byli bolestně při vědomí. Jeden z mužů měl končetiny roztažené, jako by visel na neviditelném kříži. Od pusy, kterou při neslyšných výkřících otevřel, mu stoupal kouř. Další žena bezmocně tápala ve vzduchu kolem sebe. Vlasy a šaty kolem ní pvlávaly, jako by byla pod vodou. Tvář jí modrala. Topila se.

S každou novou hrůzou se proti čarodějnicím vrhali další a další chasseuři.

I z dálky jsem viděl zoufalou potřebu chránit, která se jim zračila ve tvářích. Při tom, jak spěchali pomoci bezmocným, ale zapomněli na naše pravé poslání: na královskou rodinu. Kočár teď bránili jen čtyři muži. Dva chasseuři. Dva muži z královské stráže. Jean Luc držel královnu za ruku, zatímco král pokřikoval rozkazy: na nás, na stráž, na kohokoli, kdo ho byl ochotný poslouchat. Ruch kolem ale spolykal každyčké jeho slovo.

Za jejich zády se nenápadně plížila babizna.

Realita situace mě zasáhla jako rána do břicha. Vyrasila mi dech. Čarodějnice a kletby – celé to bylo jenom představení. Chtěly nás rozptýlit.

Ani na chvíli jsem se nezarazil, abych se zamyslel nad děsivou vzdáleností, která mě dělila od země, chytil jsem se okapu a přehoupal jsem se přes střešní římsu. Plech pod mojí tíhou skřípal a ohýbal se. V půli cesty k zemi se úplně oddělil od stěny domu. Skočil jsem – se srdcem až v krku – a připravil se na náraz. Když jsem dopadl na zem, nohama mi projela ostrá bolest, ale nezastavil jsem.

„Jeane Lucu! Za tebou!“

Otočil se, aby se na mě podíval, a pohled mu ulpěl na čarodějnici v tu samou chvíli, kdy jsem ji znovu zahlédl já. Začalo mu svítat. „K zemi!“ Srazil krále k podlaze kočáru. Zbylí chasseuři se při jeho výkřiku rozběhli za kočár.

Babice se po mně podívala přes shrbené rameno a na tváři se jí zase rozhostil ten podivný škleb. Švihla zápěstím a dusivý, sladký pach kolem nás se zintenzivnil. Od konečků jejích prstů se zvedl závan vzduchu, magie se nás ale nemohla dotknout. Ne s našimi balisardami. Každá z nich byla ukována s příměsí z relikvie svatého Konstantina a díky nim jsme byli vůči magii čarodějnic imunní. Cítil jsem, jak nás sladkost ve vzduchu mívá, nijak mě ale nezastrašila. Ani moje bratry ne.

Stráž a občané kolem nás tolik štěstí neměli. Vlna energie je prudce odhodila dozadu, jejich těla narážela do kočáru a do nejbliž-

ších obchodů. Když jeden z mých bratrů opustil svou pozici, aby jim pomohl, oči babizny se triumfálně zaleskly. Rychle (až příliš rychle na to, aby to mohlo být přirozené) se pohnula směrem ke dveřím kočáru. Nad nimi vykoukla tvář prince Beauregarda s nevěřicným výrazem. Čarodějnice se po něm se zkrivenými ústy vrhla. Srazil jsem ji k zemi dřív, než stihla zvednout ruce.

Prala se silou dvakrát mladší ženy, možná dvakrát mladšího muže. Kopala a kousala a mlátila mě všude, kam dosáhla. Byl jsem ale těžší než ona. Zavalil jsem ji svým tělem a ruce jsem jí vytáhl nad hlavu dost vysoko na to, abych jí vykloubil ramena. Přitiskl jsem jí k hrdlu svou dýku.

Když jsem přiblížil ústa k jejímu uchu, zklidnila se. Čepel nože se zaryla hlouběji. „Ať se Bůh smiluje nad tvou duší.“

V tu chvíli se rozchechtala – ten hlasitý, chraptavý zvuk otřásal celým jejím tělem. Zamračil jsem se, odsunul jsem se od ní... a ztuhl. Žena pode mnou už nebyla babizna. S hrůzou jsem sledoval, jak se prastará kůže na její tváři měnila v hladkou, porcelánovou pokožku. Jak se řídké vlasy proměnily v husté havraní kadeře, které jí spadaly na ramena.

Zírala na mě zpod přivřených víček, pootevřela ústa a naklonila se ke mně. Nedokázal jsem přemýšlet – nemohl jsem se pohnout ani jsem nevěděl, jestli vůbec chci –, ale nějak se mi povedlo odtrhnout se od ní dřív, než se její rty otřely o moje.

A pak jsem to ucítil.

Pevný, kulatý tvar jejího břicha, které tlačilo do mého.

*Pane bože.*

Z hlavy se mi najednou všechno vykourilo. Vrhel jsem se nazad – pryč od toho stvoření, pryč od té věci – a vyškrábal se na nohy. Křik v dálce zeslábl. Těla na zemi se vrtěla. Žena se pomalu postavila.

Byla teď oblečená v krvavě rudé, položila si ruku na vypouklé břicho a usmála se.

Smaragdovými očima střelila po členech královské rodiny, kteří se bledí a s vyděšenými výrazy choulili v kočáře. Sledovali ji. „Vezme si naši zemi zpátky, Výsosti,“ řekla tiše. „Znovu a znovu jsme vás varovaly. Vy jste ale byli k našim slovům hluchí. Brzy budeme tančit na vašem popelu, stejně jako jste vy pošlapali ostatky našich předků.“

Pak se podívala na mě. Její porcelánová kůže se znova zkrabatila a havraní kadeře prořídly a zešedivěly. Už to nebyla ta nádherná těhotná žena. Byla to znova babice. Mrkla na mě. To gesto působilo na její ztrhané tváři nepatřičně. „Tohle si musíme brzo zopakovat, fešáku.“

Nedokázal jsem promluvit. Nikdy jsem ještě neviděl tak černou magii, takové znesvěcení lidského těla. Čarodějnice ale nebyly lidé. Byly to zmije. Ztělesnění ďáblův. A já málem...

Její bezzubý škleb se rozšířil, jako by mi dokázala číst myšlenky. Než jsem se ale stačil pohnout, než jsem dokázal tasit dýku a poslat ji zpátky do pekel, kam patří, čarodějnice se otočila na patě a zmizela v oblaku kouře.

Ještě předtím mi ale stihla poslat vzdušný polibek.

O několik hodin později tlumil zvuk mých kroků tlustý zelený koberec v kanceláři arcibiskupa. Stěny místnosti bez oken pokrývaly panely s ozdobnými dřevorezbami. Světlo z krbu dopadalo na papíry, které měl rozložené na stole. Arcibiskup, který už seděl za ním, mi pokynul, abych se posadil naproti.

Sedl jsem si. Donutil jsem se mu podívat do očí. Nevšímal jsem si pálícího ponížení, které jsem cítil v žaludku.

Ačkoli členové královské rodiny vyvázli z průvodu nezranění, mnozí další tolik štěstí neměli. Dva lidé zemřeli: jedna dívka v náručí svého bratra a další sama. Mnozí neměli žádná viditelná zranění, právě teď byli ale připoutaní k postelím o dvě patra nad námi. Křičeli. Mluvili v cizích jazycích. Zírali bez mrknutí do stropu. Prázdní. Kněží pro ně dělali, co mohli, ale většinu z nich během týdne převezou do ústavu



pro choromyslné. Lidská medicína toho proti čarodějnictví moc ne-  
svedla.

Arcibiskup si mě prohlížel přes propletené prsty. Ocelové oči. Tvr-  
dá ústa. Stříbrné pramínky vlasů na spáncích. „Dnes sis vedl dobře,  
Reide.“

Zamračil jsem se a neklidně se v křesle zavrtěl. „Pane?“

Nevesele se usmál a naklonil se dopředu. „Kdyby nebylo tebe,  
obětí by bylo mnohem víc. Král Auguste je ti zavázán. Velmi tě  
chválil.“ Pokynul směrem k běloskvoucí obálce na stole. „Vskutku.  
Plánuje dokonce ples na tvou počest.“

Styděl jsem se čím dál víc. Čirou silou vůle jsem se donutil povolit  
ruce zatáté v pěst. Ničí chválu si nezasloužím – ne královu, a roz-  
hodně ne arcibiskupovu. Dnes jsem je zklamal. Porušil jsem první  
pravidlo svých bratří. *Nenecháš čarodějnicí naživu.*

Dneska jsem nechal naživu čtyři.

A co hůř. Vlastně jsem... Chtěl jsem...

Oklepal jsem se, aniž bych byl s to tu myšlenku dokončit. „To  
nemohu přijmout, pane.“

„A proč ne?“ Jeho tmavé obočí se nakrčilo a on se nahnul ještě  
o kousek dopředu. Pod jeho pátravým pohledem jsem se přikrčil.  
„Jen ty jsi měl na paměti váš cíl. Ty jediný jsi poznal, kdo ta babizna  
doopravdy je.“

„Jean Luc...“

Netrpělivě mávl rukou. „Všímám si tvé pokory, nemusíš být ale  
falešně skromný. Dneska jsi zachránil mnoha lidem život.“

„Já... Pane, já...“ Nedokázal jsem ze sebe vypravit kloudnou větu.  
Zíral jsem na svoje ruce. Znovu se mi v klíně zaťaly v pěst.

Arcibiskup jako vždycky pochopil, o co jde, bez dlouhého vysvět-  
lování. „Ach... ano.“ Hlas mu zjehl. Podíval jsem se na něj a zjistil, že  
si mě pátravě prohlíží. „Jean Luc mi vyprávěl o tom tvém nešťastném  
setkání.“

Ačkoli jeho slova působila mírně, slyšel jsem v nich zklamání. Znovu ve mně vzkypěl stud a zaplavil mě. Sklonil jsem hlavu. „Mrzí mě to, pane. Nevím, co to do mě vjelo.“

Zhluboka si vzdychl. „Netrap se, synu. Ženská podlost nezná hranic. A u čarodějnic to platí obzvláště. Jejich lstivost nemá meze.“

„Odpusťte mi pane, ale taková kouzla jsem ještě nikdy neviděl. Ta čarodějnice... Byl to stařena, ale pak... se proměnila.“ Znovu jsem se zadíval na svoje pěsti. Byl jsem odhodlaný to říct nahlas. „Proměnila se v krásnou ženu.“ Zhluboka jsem se nadechl a vzhlédl. Zuby jsem měl zaťaté. „Těhotnou krásku.“

Rty se mu zkřivily. „Matka.“

„Pane?“

Vstal, sepal ruce za zády a začal přecházet po místnosti. „Zapomněl jsi snad na svatokrádežné učení čarodějnic, Reide?“

Krátce jsem zavrtěl hlavou, uši jsem měl úplně rudé a rozvzpomněl jsem se na přísné jáhny, kteří mě učili v dětství. Na ošuntělou Bibli ve svých rukách.

*Čarodějnice neuctívají našeho Pána a Spasitele, neuznávají svatou trojici Otce, Syna a Ducha svatého. Velebí jinou trojici – modlu. Trojjedinou Bohyni.*

I chasseur, který na rozdíl ode mě nevyrostl v kostele, se před příšahou učil o ideologii čarodějnic.

„Panna, Matka a Baba,“ zamumlal jsem.

Souhlasně kývnul a mě naplnila vřelá spokojenost. „Ztělesnění ženskosti během cyklu narození, života a smrti... krom dalšího. Je to samozřejmě rouhání.“ Odfrkl si a zavrtěl hlavou. „Jako by Bůh mohl být žena.“

Zamračil jsem se a vyhnul se jeho pohledu. „Samozřejmě, pane.“

„Čarodějnice věří, že jejich královna, La Dame des Sorcières, dostala od bohyně požehnání. Věří, že je schopná přetvářet se do jednotlivých forem trojice dle libosti.“ Odmlčel se, podíval se na mě a sevřel rty. „Dnes ses osobně setkal s La Dame des Sorcières.“

Nechápavě jsme na něj civěl. „S Morgane le Blancovou?“

Krátce kývl. „Osobně.“

„Ale pane...“

„Vysvětluje to to pokušení. Tvou neschopnost ovládat své primitivní pudy. La Dame des Sorcières je nesmírně silná, obzvlášť v této formě. Čarodějnice tvrdí, že Matka ztělesňuje plodnost, naplnění a... sexualitu.“ Tvář se mu zkřivila odporem, jako by mu to slovo nechalo na jazyku hořkost. „Slabší muž než ty by se býval podvolil.“

*Ale já chtěl.* Tváře mi hořely dost na to, aby mě to fyzicky bolelo, a kolem nás se rozhostilo ticho. Byl slyšet jen zvuk kroků a pak mi arcibiskup položil ruku na rameno. „Vykaž tu čarodějnici ze své mysli, jinak ti otráví myšlenky i duši.“

Naprázdno jsem polkl a donutil jsem se na něj podívat. „Znovu už vás nezklamu, pane.“

„Já vím.“ Ani náznak zaváhání. Žádná nejistota. V hrudi se mi rozlila úleva. „Život, který jsme si vybrali – život plný odříkání, umírněnosti –, není bez těžkostí.“ Stiskl mi rameno. „Jsme lidé. Od počátku věků bylo údělem muže odolávat pokušení žen. I dokonalá Eva v rajské zahradě svedla Adama k hříchu.“

Když jsem na to nic neřekl, pustil mé rameno a povzdychl si. Najednou vypadal unaveně. „Svěř se s tou věcí Pánu, Reide. Vyzpovídej se a on ti odpustí. A pokud by se ti... ani po čase... nedařilo tomuhle neduhu vzdorovat, nejspíš bychom ti měli opatřit ženu.“

Jeho slova zasáhla mou čest a pýchu jako dobře mířená rána. Zmítal mnou vztek. Tvrdý. Rychlý. Odporný. Od dob, co král založil náš řád, pojalo jen několik mých bratrů ženu za manželku a většina nakonec opustila řád i církve.

Jenže... bývaly doby, kdy jsem to také zvažoval. Dokonce po tom prahnul. Ale už ne.

„To nebude nutné, pane.“

Arcibiskup pokračoval ostražitě, skoro jako by dokázal poznat,

na co myslím. „Nemusím ti snad připomínat tvé dřívější přestupky, Reide. Víš dobře, že církve nemůže nikoho k celibátu nutit. Dokonce ani chasseura ne. Jak řekl Petr: ‚Je-li jim zatěžko žít zdrženlivě, ať vstoupí v manželství, neboť je lepší žít v manželství než se trápit.‘ Pokud je tvým přáním oženit se, nemůžu ti v tom bránit já ani tví bratři.“ Odmlčel se a pozorně si mě prohlížel. „Možná by si tě mladá mademoiselle Tremblayová ještě vzala?“

Při jeho slovech se mi v hlavě mihla Céliina tvář. Jemná. Krásná. Zelené oči plné slz. Vsakovaly se do černé látky jejich smutečních šatů.

*Nemůžeš mi dát své srdce, Reide. Nemůžu ho mít na svědomí.*

*Célie, prosím...*

*Ty zrůdy, které zavraždily Pip, jsou pořád tam venku. Někdo je musí potrestat. Nechci tě rozptylovat od tvého snažení. Jestli chceš někomu dát své srdce, dej ho svým bratrům. A prosím, prosím zapomeň na mě.*

*Nikdy na tebe nezapomenu.*

*Musíš.*

Potlačil jsem tu vzpomínku, než mě mohla celého pohltit.

Ne. Nikdy se neožením. Po smrti své sestry mi to Célie dala jasně najevo.

„Svobodným a vdovám pravím,“ dořekl jsem pevným, tichým hlasem, „že je pro ně lépe, když zůstanou tak jako já.“ Pozorně jsem sledoval své pěsti, které jsem měl položené na klíně, a dál tesknil po budoucnosti a rodině, kterou nikdy nepoznám. „Pane, prosím... Nemyslete si, že bych svou budoucnost u chasseurů riskoval kvůli sňatku. Nepřeju si nic víc, než těšit Boha... a vás.“

Vzhlédl jsem a on se na mě potemněle usmál. „Tvá oddanost našemu Pánu mě těší. Teď mi nech připravit kočár. Očekávají mě na hradě kvůli princově plesu. Osobně se domnívám, že je to pošetilost, ovšem Auguste svého syna rozmazluje...“

Nesmělé zaklepaní na dveře utišilo zbytek jeho slov. Úsměv mu při tom zvuku z tváře zmizel a jedním krátkým pokývnutím mi dal